

5. stasjon: Simon fra Kyréne hjelper Jesus å bære korset

På veien ut møtte de en mann fra Kyréne ved navn Simon; ham tvang de til å bære korset hans. (Matt 27, 32)

Dyttet og slått av soldater fortsetter Jesus på sin vei mot henrettelsen. Til og med de brutale bødler legger merke til at han er helt utslått. Det er ikke medlidenhet når de leter etter noen som kan hjelpe. De vil se Jesus henge på korset. Han må ikke dø for tidlig. De stopper en bonde, som er på vei hjem fra åkeren. En helt fremmed mann! Tilsynelatende er ingen venn i nærheten, som kunne hjelpe.

Men Simon vil hjem til kone og barn og han er sulten. Han vil ikke ha noe å gjøre med dette. Men han blir tvunget til å bære korset.

Kan noen, som gjør det motvillig, virkelig hjelpe? Men denne påtvungne hjelpen er nok til å gjøre Simon fra Kyréne uforglemmelig fram til i dag. Er det mulig at noen kommer Jesus så nær uten å bli forvandlet i det indre? Kan vi tenke oss, at Jesus gav han, som tok del i sitt kors, også del i sin oppstandelse?

Jesus, som tok opp korset frivillig, er helt utslått. En som ikke ville det, måtte overta det frivillig. Jesus som har sagt: ”kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og jeg vil gi dere hvile”, denne Jesus, som nå er nødt til å la seg hjelpe med å bære sin egen byrde. Han som har hjulpet mange trenger selv hjelp. Han lar seg hjelpe for at vi skal hjelpe hverandre.

Hver av oss går før eller siden bøyd under en byrde. Ingen slipper korset. Det kan dreie seg om sykdom, tapet av et menneske, skuffelser eller bekymringer for familie og yrke...Ofte kan vi – i hvert fall i begynnelsen – bare motvillig finne oss i det. Vi protesterer og anklager Gud. Først når vi kan si ja til korset kan korset forvandle oss og bli til en velsignelse.

Ofte er vi nødt til å være med å bære andres byrder: i ekteskapet, som foreldre, som barn...! Å late som om man er blind eller døv nytter ikke. Kanskje må vi hoppe inn, selv om vi ikke kjenner hverandre. Det er tungt å bære sitt eget kors. Hvor tungt er det å være med å bære medmenneskets nød en stund!?

Men så erfarer vi at delt sorg er halv sorg. Hvor ofte legger vi ikke selv, gjennom vårt vesen og egoisme, byrder på andre?! Og så merker vi ikke en gang at andre lider av oss.

Jesus Kristus.

Apostelen Paulus har sagt: ” Bær hverandres byrder!”

Du har båret alle våre kors.

Men også av et svakt menneske lot du deg hjelpe med å bære ditt kors.

Til alle tider trenger du mennesker, som hjelper deg med å bære andres byrder.

Gjør meg sterk nok til å kunne hjelpe andre med å bære, istedenfor å belaste dem.

La meg ikke vike unna for fremmed nød.

Min egenkjærlighet finner fort en unnskyldning, når jeg utfordres.

Altfor fort sier jeg: ”hvorfor akkurat jeg? Jeg kan ikke hjelpe dette menneske likevel.

Denne personen er håpløs og faller tilbake til gamle vaner.

Det er jo hans eller hennes egen feil. Hva er det jeg kan gjøre!?”

Ofte var et eneste ord nok hjelp i en sjelelig nød.

Men jeg synes ofte at det er for plagsomt å lytte til den andre.

Hvis jeg lytter likevel gi at jeg ikke gjør det med et halvt hjerte.

La min hjelp ikke oppfattes som en almisse. Dette ville såre mer enn det ville hjelpe.

Som kristen bærer jeg ditt navn.

Hvor vanskelig kan det være å måtte bekjenne seg til deg, når andre spotter over deg eller troen.

*Hvor vanskelig er det for meg å ta imot mitt eget kors!
I lykkens tid føler jeg meg sterk nok til å følge deg på korsets vei.
Men jeg kan ikke garantere for at jeg er der når det blir vanskelig.
Jeg kan bare håpe at du sender meg en Simon da,
nei, jeg håper at du selv hjelper meg med å bære.
Herre, vær du nær alle som lever i sorg og som blir forlatt av alle venner.
La dem erfare, at du er tilstede og at du bærer med overalt der det må bæres et eller annet kors.*

Tekst: Ferdinand Krenzer
Oversatt fra tysk av Rainer Irslinger